

8. 1. 2015

ID: 96598

Náklady řízení

Za výjimečný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o.s.ř. nelze považovat procesní nástupnictví.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 379/2014, ze dne 29.10.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců a) Z. Š., zastoupeného Mgr. P.N., advokátem se sídlem v Č.B., b) J. Š., jako dědiců L. Š., proti žalovaným 1) Ing. R. M., zastoupené JUDr. D.D., advokátem se sídlem v P., 2) V. S., zastoupenému Mgr. V. S., 3) J. B., 4) M. G., 5) Ing. O. V. a 6) Ing. O. S., o určení dědického práva, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 13 C 237/2006, o dovolání žalované 1) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. ledna 2013, č. j. 16 Co 430/2008-545, tak, že usnesení městského soudu se ve výroku, jímž nebyla žalovaným přiznána náhrada nákladů řízení před soudy všech stupňů, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 5.5.1998 se procesní předchůdkyně žalobců domáhala určení, že „závěť zůstavitelky M. P., sepsaná notářským zápisem dne 20.11.1995 JUDr. Jiřím Kotrlíkem pod č.j. NZ 194/95, N 231/95, je neplatná“.

Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 18.6.2001, č.j. 13 C 169/98-56, žalobě vyhověl a žalovaným uložil povinnost zaplatit procesní předchůdkyni žalobců na náhradě nákladů řízení částku 7.450,- Kč a „státu“ částku 2.875,- Kč. Vycházel ze závěru, že „zůstavitelka nebyla v době sepisování závěti schopna rozpoznat následky svého jednání, uvědomit si, co činí, svobodně a vážně se rozhodnout, a byla v té době již podstatně a závažně narušena“.

K odvolání žalované 1) Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4.9.2002, č. j. 39 Co 39/02-84, rozsudek soudu prvního stupně „ve výroku o věci samé“ změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně, nákladech státu a nákladech odvolacího řízení. Vycházel ze závěru, že procesní předchůdkyně žalobců „podala žalobu na určení neplatnosti závěti několik měsíců po uplynutí lhůty stanovené soudem v dědickém řízení“; že naléhavý právní zájem na požadovaném určení není dán, neboť „žádné následné rozhodnutí vydané v nalézacím řízení mimo postup uvedený v ustanovení § 175k odst. 2 o.s.ř. již nemůže vést k tomu, aby bylo s procesní předchůdkyni žalobců v dědickém řízení nakládáno jako s dědičkou“.

K dovolání L. Š. (procesní předchůdkyně žalobců) Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 4.5.2005, č.j. 30 Cdo 37/2005-120, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.9.2002, č.j. 39 Co 39/02-84, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že odvolací soud procesní předchůdkyni žalobců „nepoučil o povinnosti tvrdit a prokazovat skutečnosti, z nichž vyplývá, že má naléhavý právní zájem na požadovaném určení“; že „takového poučení se procesní předchůdkyni žalobců nedostalo ani v řízení před soudem prvního stupně“, a že tím „řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci“.

Městský soud v Praze – poté co usnesením ze dne 2.5.2006, č.j. 16 Co 444/2005-138, připustil změnu žaloby na určení, že žalovaná 1) není dědičkou po zůstavitelce M. P., rozsudkem ze dne 2.5.2006, č.j.

16 Co 444/2005-141, zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18.6.2001, č.j. 13 C 169/98-56, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že „důkaz výsledkem znalecké, o závěry jejíhož znaleckého posudku soud zejména opřel odůvodnění svého rozsudku, nelze považovat za důkaz nerozhodný, který by nemohl směřovat ke zjištění skutkového stavu věci“, a že proto „je nezbytné důkazní řízení doplnit výsledkem této znalecké a případně provést další žalovanou 1) navržené důkazy, tedy výslech ošetřující lékařky zůstavitelky a případně též notáře JUDr. Kotrlíka“.

Obvodní soud pro Prahu 10 rozsudkem ze dne 28.1.2008, č.j. 13 C 237/2006-341, určil, že „žalovaná 1) není dědičkou po zůstavitelce M. P. (dále také jen „zůstavitelka“); žalovaným uložil povinnost uhradit procesní předchůdkyni žalobců na náhradě nákladů řízení „před soudy všech stupňů“ 58.909,50 Kč k rukám „jejího právního zástupce“ a státu 17.614,- Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 10. Po doplnění dokazování dospěl k závěru, že „zůstavitelka nebyla v důsledku diagnostikované choroby, středně rozvinuté vaskulární demence, způsobila k právním úkonům“; že „zavěť porízená notářským zápisem sepsaným dne 20.11.1995 je neplatným právním úkonem“, a že proto „žalovaná 1) není dědičkou po zůstavitelce“.

K odvolání všech účastníků řízení Městský soud v Praze - poté, co usnesením ze dne 22.5.2009, č.j. 16 Co 430/2008-409, rozhodl o procesních nástupcích M. S., tedy v průběhu odvolacího řízení - rozsudkem ze dne 30.6.2009, č.j. 16 Co 430/2008-423, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28.1.2008, č.j. 13 C 237/2006-341, „ve výroku o věci samé“ potvrdil; „ve výrociích o nákladech řízení II. a III.“ napadený rozsudek změnil „jen“ tak, že žalovaní jsou povinni tyto náklady zaplatit „společně a nerozdílně“, „jinak“ výroky II. a III. potvrdil a konečně žalovaným uložil povinnost společně a nerozdílně zaplatit procesní předchůdkyni žalobců na náhradě nákladů odvolacího řízení 11.846,- Kč k rukám „jejího právního zástupce“. Dospěl k závěru, že „zůstavitelka trpěla v době sepisování závěti rozvinutou vaskulární demencí“; že „její schopnost rozpoznat a posoudit následky svého jednání, a tedy svobodně a kvalifikovaně činit rozhodnutí, byla podstatně snížena“ a že „je nutno předmětnou závěť považovat za neplatný právní úkon ve smyslu § 38 odst. 2 obč. zák.“; že „je nadbytečné doplňovat dokazování výsledkem ošetřující lékařky zemřelé či zdravotní dokumentací“; že „závěr odborných znaleckých posudků nemohly zvrátit ani výpovědi navržených svědků“, neboť „znalci uváděli, že ostatní osoby její duševní poruchu nemuseli nutně rozpoznat“; dále že „aktivní legitimace žalobkyně v řízení na určení dědictvého práva je dána obsahem rozhodnutí dědictvého soudu“; že „okruh účastníků řízení o určení dědictvého práva je dán okruhem účastníků řízení o dědictví“ a že „pokud snad nyní vyšla najevo existence dalších zákonných dědiců zůstavitelky, není tato okolnost pro posouzení věcné legitimace v tomto řízení rozhodná“.

K dovolání žalované 1) Nejvyšší soud České republiky - poté, co usnesením ze dne 17.8.2011, č.j. 21 Cdo 3701/2010-485, rozhodl o procesních nástupcích L. Š. (procesní předchůdkyně žalobců), zemřelé dne 4.1.2011, tedy v průběhu dovolacího řízení - rozsudkem ze dne 27.6.2012, č.j. 21 Cdo 3701/2010-500, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.6.2009, č.j. 16 Co 430/2008-423, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a zrušil také usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 27.3.2004, č.j. 27 D 1440/96-153, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že na základě nových skutečností „ohledně dalších v úvahu přicházejících dědiců“ a důkazů, které byly uplatněny až v odvolání, avšak „v odvolacím řízení nebyly přezkoumány“, „nebylo v projednávané věci dosud zjištěno, zda se řízení o určení dědictví účastní všichni ti, o nichž lze mít důvodně za to, že jsou zůstavitelčinými dědici“; že „bez takového zjištění je závěr soudu o tom, že žalovaná 1) není dědičkou po zůstavitelce, předčasný, a proto nesprávný“, a že současně bylo třeba zrušit „jako závislý výrok také usnesení, jímž soud projednávající dědictví určil obvyklou cenu zůstavitelčina majetku, výši dluhů a čistou hodnotu dědictví a potvrdil nabytí dědictví po zůstavitelce žalované 1)“. Dovolací soud uložil odvolacímu soudu, aby se „zabýval skutečnostmi, které žalovaná 1) ohledně dalších v úvahu přicházejících dědiců zůstavitelky v odvolání uvedla“, aby „k jejich prokázání provedl účastníky navržené důkazy“ a aby, „v případě, že v řízení bude prokázáno, že jsou zde další v úvahu

přicházející zákonní dědicové zůstavitelky, zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení vedené podle ustanovení § 175k odst. 2 o.s.ř. zastavil“.

Městský soud v Praze - vázán právním názorem dovolacího soudu - usnesením ze dne 15.1.2013, č.j. 16 Co 430/2008-545, ve znění usnesení ze dne 19.3.2013, č.j. 16 Co 430/2008-565, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 28.1.2008, č.j. 13 C 237/2006-341, zrušil a řízení zastavil; současně nepřiznal žalovaným náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů. Po doplnění dokazování (o originály rodných listů zůstavitelky, V. S. a K. S.) vzal za prokázané, že „zůstavitelka, V. S. a K. S., byli dětmi V. S. a T. S. a dovedl z toho, že „kromě již známých účastníků jsou zde ještě další v úvahu přicházející zákonní dědicové zůstavitelky - její plnorodí sourozenci“; že v dědickém řízení „nebyl zjištěn okruh všech v úvahu přicházejících dědiců“; že proto se „řízení o určení dědického práva neúčastní všichni nerozluční společníci“ a že jde o „takový nedostatek podmínek řízení, který nelze odstranit“. K výroku o náhradě nákladů řízení odvolací soud uvedl, že „k zastavení došlo z viny procesní předchůdkyně žalobců, která dědickému soudu nesdělila, že zůstavitelka měla mimo neplnorodých sourozenců, kteří se účastnili dědického řízení, i další plnorodé sourozence“; že „žalovaným by příslušela náhrada nákladů řízení ve smyslu § 146 odst. 2 věta první o.s.ř.“; že však „v této věci aplikoval ustanovení § 150 o.s.ř.“, neboť shledal výjimečné okolnosti v tom, že „nynější žalobci se dědického řízení neúčastnili“, a také v tom, že „žalovaní nebyli ve věci úspěšní“, jelikož „předmětná závěť byla neplatná ve smyslu § 38 odst. 2 obč. zák.“.

Proti výroku II., jímž odvolací soud nepřiznal žalovaným náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů, podala žalovaná 1) dovolání. Namítá, že závěr odvolacího soudu o nepřiznání náhrady nákladů řízení je „ve zřejmém rozporu s § 150 o.s.ř., ale i s § 107 o.s.ř.“. Dovolatelka sice souhlasí s názorem odvolacího soudu v tom, že „právní předchůdkyně žalobců zavinila zastavení řízení“, má však za to, že v daném případě „nebyly dány důvody pro použití § 150 o.s.ř.“, a to jednak proto, že soud „nemůže učinit úvahu o výsledku sporu“, došlo-li k zastavení řízení pro nedostatek podmínek řízení, a nemůže „tuto úvahu použít jako důvod hodný zvláštního zřetele podle § 150 o.s.ř.“, jednak proto, že „za důvod hodný zvláštního zřetele podle § 150 o.s.ř. nelze považovat (ani) to, že se právní nástupci zemřelé žalobkyně neúčastnili dědického řízení“, protože „procesní nástupce účastníka nastupuje do řízení na místo původního účastníka s tím, že všechny hmotné právní i procesní účinky, které nastaly zahájením řízení, zůstávají zachovány“, a že proto „se také náklady řízení, které vznikly původnímu účastníku, přičtou k nákladům nástupce“. Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu ve výroku o nákladech řízení před soudy všech stupňů tak, že jejich náhradu žalovaným přizná.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „o.s.ř.“), neboť řízení ve věci bylo zahájeno přede dnem 1.1.2014 (srov. Čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání směřující jen proti výroku, jímž odvolací soud nepřiznal žalovaným náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů, bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka

posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Dovolání podle § 237 není přípustné a) ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení, b) ve věcech mezinárodních únosů dětí podle mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, nebo podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství, c) ve věcech upravených zákonem o registrovaném partnerství, d) proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží, e) ve věcech odkladu provedení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, f) proti usnesením, proti nimž je přípustná žaloba pro zmatečnost podle § 229 odst. 4, g) proti usnesením, kterými bylo rozhodnuto o předběžném opatření, pořádkovém opatření, znalečném nebo tlumočném (§ 238 odst. 1 o.s.ř.).

V projednávané věci se odvolací soud zabýval otázkou, zda lze důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 150 o.s.ř. spatřovat jednak v tom, že na straně účastníka, který by měl hradit náklady řízení na základě zavinění (podle § 146 odst. 2 věty první o.s.ř.), došlo k procesnímu nástupnictví, a jednak v tom, že účastník, který zastavení řízení nezavinil a který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, by nebyl úspěšný, i kdyby řízení skončilo rozhodnutím ve věci samé. Vzhledem k tomu, že tato otázka procesního práva dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, a protože v souzené věci nejde o případ uvedený v ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o.s.ř., neboť dovoláním napadeným výrokem usnesení odvolacího soudu bylo rozhodnuto o peněžitém plnění převyšujícím 50.000,-Kč, dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání žalované 1) proti výroku, jímž odvolací soud „nepřiznal žalovaným náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů“, je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ustanovení o nákladech řízení před soudem prvního stupně platí přiměřeně i pro řízení odvolací.

Podle § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že v odvolacím řízení odvolací soud nemusí výjimečně přiznat náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně nebo náhradu nákladů odvolacího řízení anebo náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů mimo jiné tehdy, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele. Závěr soudu o tom, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci. Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, odvolací soud přihlíží - obdobně jako soud prvního stupně - v první řadě k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení; je třeba přitom vzít na zřetel nejen poměry toho, kdo by měl hradit náklady řízení, ale je nutno také uvážit, jak by se takové rozhodnutí dotklo zejména majetkových poměrů oprávněného účastníka. V soudní praxi nejsou pochybnosti o tom, že úvaha odvolacího soudu o výjimečnosti případu a důvodech hodných zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení se musí opírat o takové zjištěné okolnosti, pro které by v konkrétním případě bylo nespravedlivé ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který by měl náklady řízení podle jeho výsledku hradit, a za kterých by zároveň bylo možné spravedlivě požadovat na oprávněném účastníku, aby náklady řízení jím vynaložené nesl ze svého. Nejde přitom o libovůli soudu, ale o pečlivé posouzení všech rozhodných hledisek (k tomu

srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.3.2014, sp. zn. 23 Cdo 2941/2013, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.1.2014, sp. zn. 28 Cdo 1878/2013, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.4.2014, sp. zn. 33 Cdo 4275/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.7.2014, sp. zn. 22 Cdo 2524/2014).

Z povahy odvolacího řízení, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí soudu prvního stupně z hlediska jeho věcné správnosti a bezvadnosti řízení, které předcházelo jeho vydání, vyplývá, že nepřiznání náhrady nákladů odvolacího řízení za přiměřeného použití § 150 o.s.ř. (ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.) má být - ve srovnání s náhradou nákladů řízení před soudem prvního stupně - jen zcela výjimečným a ojedinělým opatřením.

V posuzovaném případě odvolací soud shledal naplnění výjimečných okolností pro aplikaci ustanovení § 150 o.s.ř. jednak v tom, že „nynější žalobci se dědického řízení neúčastnili“, jednak v tom, že „žalovaní nebyli ve věci úspěšní“. Dovolací soud s tímto názorem odvolacího soudu nesouhlasí.

Podle § 107 odst. 4 o.s.ř. ten, kdo nastupuje do řízení na místo dosavadního účastníka řízení, musí přijmout stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení.

V právní teorii i soudní praxi není pochyb o tom, že všechny účinky (hmotněprávní i procesní) spojené se zahájením řízení mezi původními účastníky řízení zůstávají i po jeho nástupu do řízení zachovány, že procesní nástupce je vázán všemi procesními a hmotněprávními úkony, které v řízení učinil jeho procesní předchůdce, a že náklady vzniklé za řízení jeho předchůdci patří k nákladům řízení procesního nástupce (srov. Drápal, L. in: Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář, 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 729, dále usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7.2.2006, sp. zn. 21 Cdo 289/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.2.2003, sp. zn. 33 Odo 23/2000, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.9.2005, sp. zn. 21 Cdo 225/2005, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.2.2014, sp. zn. 32 Cdo 4343/2013).

Z uvedeného vyplývá, že za výjimečný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o.s.ř. nelze považovat procesní nástupnictví, neboť - jak správně poukazuje dovolatelka - procesní nástupce podle § 107 odst. 4 o.s.ř. vstupuje do práv a povinností svého předchůdce (dosavadního účastníka řízení) a přijímá stav řízení, jaký tu je v době jeho nástupu do řízení. Okolnost, že žalobci nebyli (ani být nemohli) účastníky dědického řízení po zůstavitelce M. P., sama o sobě nemůže být natolik významnou okolností, aby odůvodňovala postup odlišný od ustanovení § 107 odst. 4 o.s.ř.

Výjimečnou okolnost, jež by odůvodňovala užití § 150 o.s.ř. nelze spatřovat ani v tom, že „žalovaní nebyli ve věci úspěšní“, a to již proto, že v posuzované věci bylo řízení zastaveno pro nedostatek podmínek řízení, který nelze odstranit (sporného řízení se neúčastnili všichni nerozluční společníci). Dospěl-li totiž odvolací soud k názoru, že procesní předchůdkyně žalobců „zavinila“ zastavení řízení (tento závěr odvolacího soudu nemohl dovolací soud přezkoumat, neboť je vázán důvodem vymezeným v dovolání ve smyslu § 242 odst. 3 věty první o.s.ř.), není současně možné dovodit, že žalovaní nebyli ve věci úspěšní, neboť platí, že, kdo zavinil zastavení řízení, neměl ve věci úspěch a úspěch se z hlediska posuzování náhrady nákladů řízení přičítá opačné straně sporu. Proto tam, kde zastavení řízení bylo účastníkem zaviněno, soud přiznává ostatním účastníkům (druhé straně) náhradu nákladů řízení, které v řízení účelně vynaložili na uplatňování nebo bránění svého práva. Ustanovení § 150 o.s.ř. nelze aplikovat bez ohledu na základní zásady rozhodování o nákladech řízení. Navíc, bylo-li řízení zastaveno pro nedostatek podmínky řízení, nelze hovořit o úspěchu či neúspěchu stran ve věci samé.

Závěr odvolacího soudu o tom, že v souzené věci jde o výjimečný případ a že zde jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 150 o.s.ř., tedy nemůže obstát.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není - ve výroku, jímž odvolací soud nepřiznal žalovaným náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů - v souladu se zákonem, neboť spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu napadeného usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky usnesení odvolacího soudu v napadeném rozsahu podle ustanovení § 243e odst. 1 o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243e odst. 2 věty první o.s.ř. vrátil odvolacímu soudu (Městskému soudu v Praze) k dalšímu řízení.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)